

af med Hensyn til dette Forslag, om hvilket den ærede Minister har erklæret, at det er det, han alene kan modtage, thi han kan hverken modtage det, som Folkethinget har vedtaget, eller det, der nu foreligger her i Landstinget? Deraf følger, at ogsaa dette Forslag, Justitsministerens eget Forslag, er en Feil, og det er det efter min fulde Overbeviisning ogsaa. Det er en Feil, hvadenten man seer hen til det statsretlige Forhold eller til det finantsielle Forhold; og dersom Rigsdagen følger Ministeren i denne Sag, saa vil den ogsaa begaae en Feil, saa vil den ikke bidrage til at fremme den foreliggende Sag, men vil bidrage til yderligere at hale den ud, og den er allerede udhalet altfor længe. Jeg slutter mig derfor aldeles til den Udtalelse, vi have hørt af den ærede Ordfører, at det Æneste, der, saaledes som Sagen nu staaer, er istand til at bringe den ind paa det rette Spor, er en bestemt Udtalelse fra Rigsdagens Side, til hvilken det er muligt, at Justitsministeren kan støtte sig, naar han paany kommer til Althinget, en bestemt Udtalelse, der sætter Grændsen for de Indrømmelser, der kunne gøres, og paa den anden Side viser, hvor vidt Rigsdagen vil gaae. Det foreliggende Forslag af Udvalget, tror jeg, er overmaade vel stiftet til at opfylde disse Betingelser. — Der er af den høitærede Justitsminister blevet gjort en enkelt Erindring med Hensyn til det statsretlige Forhold, men jeg skal ikke forfølge disse Spørgsmaal, da denne Side af Sagen er bleven saa særdeles vel behandlet af den ærede Ordfører. Det er imidlertid ogsaa væsentlig med Hensyn til det finantsielle Spørgsmaal, at der er reist Indsigelse fra den høitagtede Justitsminister, og jeg maa beklage adskillige af de Uttringer, som vi hørte af den ærede Minister i hans første Foredrag. Han udtalte nemlig, at det han henviste til de længere Forhandlinger, der ere gaaede iforveien, de urimelige og utilbørlige Fordringer, der ere fremsatte fra Islændernes Side, at det ikke kunde forandre den ærede Minister, at Rigsdagen nu ikke strax vilde være rede til at gaae ind paa at opfylde de Fordringer, som Ministeren ansaae for billige, men at han haabede, at det

vilde ske senere. Jeg beklager, siger jeg, denne Udtalelse, thi det er en fuldstændig Misforstaaelse af, hvad der har været Udvalgets Formaal ved at fremsætte dets Forslag, og hvad der efter Udvalges Anskuelse; — jeg tør her med fuldkommen Sikkerhed tale paa hele Udvalgets Begne, — alene vil være istand til at bidrage til en hurtig Løsning af Sagen, nemlig en bestemt Udtalelse fra Rigsdagens Side, til hvilken Justitsministeren kan støtte sig. Jeg indrømmer imidlertid overmaade villig, at den høitærede Justitsministers Stilling i denne Sag er i høieste Grad vanskeligt. Det er idag allerede oftere omtalt, at den høitærede Justitsminister har været Medlem af en Commission, der har været nedsat angaaende denne Sag, og hvori han har udtalt sig paa en Maade, der i væsentlige Punkter stemmer overeens med Udvalgets Anskuelser. Dette vilde dog efter min Mening være en mindre Vanskelighed; men den ærede Minister har arvet sine Forgængeres Feil, og det vil ikke være muligt for ham, uden at der foreligger en klar og, om jeg saa tør sige, haandgribelig Grund til at slaae ind paa en anden Vej, at forlade det seile Spor, som tidligere har været betraadt. Jeg tror derfor, at den høitærede Justitsminister ikke gjør vel, naar han vil opfatte det Forslag, som nu foreligger, som en foreløbig Indrømmelse, til hvilken man kan haabe at knytte yderligere Indrømmelser, og jeg vil i saa Henseende henvise til det Forslag, som er stillet af det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Ploug). Dette Forslag gaaer jo ud paa at forhøie det faste eller quasifaste Tilskud fra 15,000 Rd. til 30,000 Rd., og der ved forøge det hele af Udvalget foreslaaede Tilskud med 15,000 Rd. Hvorledes opfatte nu den høitærede Justitsminister dette Forslag? Den høitærede Justitsminister meente, at det vilde være ret beqvemt, om det blev vedtaget; thi, saa kunde man bygge videre paa samme Vej. Altsaa, vedtage vi dette Forslag, ville vi begynde at bryde en Bane af Indrømmelser, Indrømmelser af selvsamme Natur som dem, Fortiden har været saa overordentlig rig paa. Thi hvorledes stillede nu det ærede Medlem sit